

В Києві існували: Вулиця Пушкінська (центр, Шевченківський район).

Вулиця Пушкіна (Деснянський район, Троєщина).

Парк імені Пушкіна (Шулявка).

Провулок Пушкіна (Бортничі).

Вулиця Пушкіна (Солом'янський район, Жуляни).

Плюс чотири пам'ятники Пушкіну. Мабуть, існувала небезпека, що кияни забудуть про його існування, якщо не натикатимуться на нього кожні кілька кварталів.

Так по багатьох діячах російської культури.

Навіть під час уже великої війни значна кількість громадян України продовжує перебувати в психологічній залежності від Росії. Яка-небудь Алла Пугачова дасть інтерв'ю, де туманно висловиться проти війни, бо там гинуть «наші мальчікі», при цьому жодним словом не згадає про вбитих українських дітей, жінок і старих, а наші співгромадяни обговорюють це так, наче вона щойно записалася добровольцем до російського добровольчого корпусу, який воює на боці України. Той факт, що її чоловік Максим Галкін у 2015 році вів у Криму концерт на честь дня Росії, нікого особливо не хвилює. Бо пам'ять у декого працює вибірково - приблизно як сканер у старому радянському гастрономі.

Хтось там патякне якусь дурницю - і вона громом відлунює в українських головах. Тут одразу починається десятибальний інформаційний шторм. Російський балакун навіть не здогадується, що десь у Києві, Львові чи Полтаві вже створено три ток-шоу, п'ять телеграм-дискусій і сімнадцять експертних ефірів для аналізу його чергового словесного висеру.

Це наслідок того, що нам десятиліттями нав'ювали в школі: російська культура - найвеличніша у світі. А той, хто її не шанує, не знає і не цитує напам'ять, - провінціал, рагуль, кугут і взагалі підозрілий елемент. Ця пропаганда виховала людей, які тілом живуть в Україні, а головою - в Москві. Вони прислухаються до тамтешніх пуків як до голосів істини, що лунають із вершини священної гори.

На екранах наших телевізорів густо представлені росіяни. Не лише окремі люди, які давно підтримують Україну і виступають проти путінського режиму - проти таких я нічого не маю, вони іноді трапляються. Але й такі діячі, як прахвесар Салавей, який роками розповідає казки про труп Путіна в холодильнику. Цього ментального засранця тягають наші, прости Господи, журналісти, а також респектабельний клоун від журналістики Євгеній Кисельов. Чому? Тому що чимало наших співвітчизників досі сприймають подібних персонажів як жерців таємного знання.

Мало того. Тягають і тих, хто раптом перейнявся долею України та прямим текстом пропонує їй капітулювати. Того самого Коха, який був причетний до розгрому НТВ і нині живе в Німеччині. Колись він висловлювався за відродження «харошого руского міра» з Києва, бо приїхав сюди і не почув української мови. Не інакше, як переплутав Київ з Рязанню. І, уявіть собі, знаходиться купа малоросійських дурників, які слідом за ним пропонують віддати Краматорськ, Слов'янськ і Костянтинівку ворогу. Ще й уважно слухають «інтелектуала» Марка Солоніна, який також пропонує добровільно роздавати українські території Росії. Наче йдеться про акцію в супермаркеті: купив одне місто - друге отримай безкоштовно.

Якщо таке шанобливе ставлення до російських балакунів існує сьогодні, коли триває війна і щодня проливається українська кров, то можна лише уявити, що буде після її завершення. Російські пустозвони знову формуватимуть порядок денний для малоросів. Малороси проковтнуть чергову туфту на кшталт «Слуги народу» і слухняно, як стадо баранів, рушать за новими поводитирями з руского міра.

Повертаючись до пам'ятників. Не йдеться про французьку культуру. Не про американську. Не про британську. Не про японську. Не про італійську. Не про польську. Не про чеську з «Солдатом Швейком», який дуже нагадує мудрого українця - він би не став до Кохів прислухатися.

Йдеться виключно про російську культуру, яку сам директор Ермітажу описував як зброю. Люди, виховані на цій культурі, сьогодні масово декларують, що нас не існує

або що нас слід знищити. Коли апологети російської культури від малоросів вкотре доводять, що культура тут ні до чого, то хочеться поставити просте запитання: а що упирі з російської армії вивчали в школі? А що вивчали ідеологи російського нацизму? Невже вони там роками читали «Майн кампф» Гітлера?

Отож позбавлення психологічної залежності від цієї культури - питання національної безпеки. Хай квітнуть у наших головах усі можливі культури. Крім однієї.

Кажуть, росіяни орден малороса придумали. Мені цікаво, яка частка громадян України могла б його заслужити. Як ви думаєте?

Юрій Луканов, журналіст, автор документальних і художніх книжок про війну, а також політичних епіграм; сторінка автора у Фейсбук

«Аргумент»

На цю тему:

- **У Києві знесли пам'ятник Михайлу Булгакову**
- **Булгаков - це советській пломбір**
- **Богдан Буткевич: Знесення пам'ятника Булгакову - приклад Кіплінга**
- **Ірина Фаріон: Аби в кожному недоукраїнцеві остаточно в голові здох руський мір. Частина 59**

Поширити 0

Читайте «Аргумент» в **Facebook** и **Twitter**

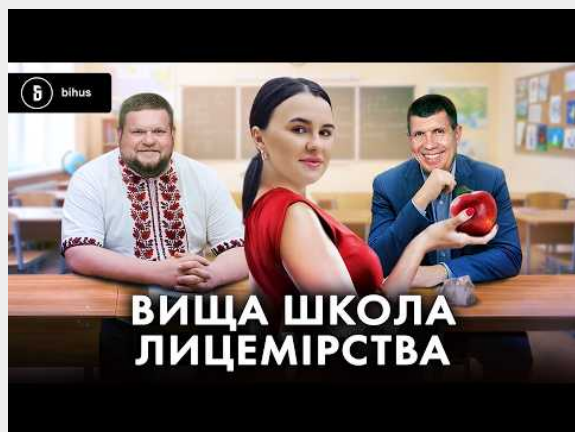
Если вы заметили ошибку, выделите ее мышкой и нажмите **Ctrl+Enter**.

система Orphus

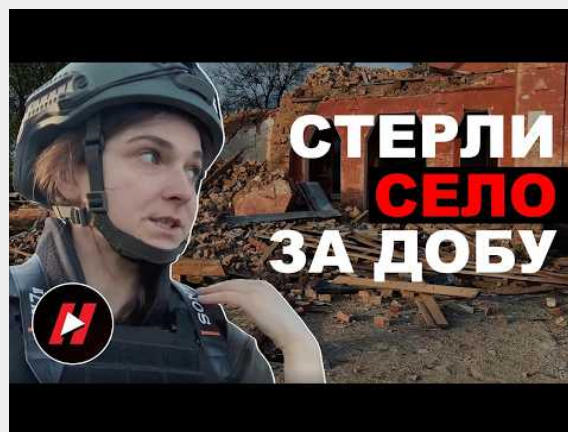
Коментарі

ВІДЕО

Мільйони за кордон і патріотизм для інших: Де навчаються діти посадовців?

Село стерли за ніч: як війна руйнує життя на Запорізькому напрямку

Рік
спе

[Головна](#)

[Про сайт](#)

[Опитування](#)

© 2011 «АРГУМЕНТ»

Републікація матеріалів: для інтернет-видань обов'язковим є пряме гіперпосилання, для друкованих видань – за запитом електронну пошту. **Посилання або гіперпосилання повинні бути розташовані при використанні тексту - на початку використовуваної інформації, при використанні графічної інформації - безпосередньо під об'єктом запозичення.** кожному разі використання вставляти гіперпосилання на головну сторінку сайту argumentua.com та на сторінку розміщені використання матеріалів не допускається зміна оригінального тексту. Скорочення або перекомпонування частин матеріалу не призводить до спотворення його сенсу.

Редакція не несе відповідальності за достовірність рекламних оголошень, розміщених на сайті, а також за вміст веб-сайтів,

Контакт: uargumentum@gmail.com